

 HARLEQUIN®

Ajalooline romaan

MARGARET
MOORE

Mägismaa
pärijanna

Margaret Moore
HIGHLAND HEIRESS
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Margaret Wilkins
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E06241712
ISBN 978-9949-25-226-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Šoti mägismaa, 1817

Olen liiga kaua linnas elanud, mõtles Gordon McHeath, ratsutades piki mäeharja Dunbrachie küla poole. Mees hingas sügavalt sisse värsket õhku. Pärast nii paljusid aastaid Edinburghis oli ta unustanud, kui puhas ja karastav võib olla õhk mägedes. Ta oli liialt harjunud askeldava linna suitsu ja leha, lärmi ja rahvamassidega. Siin häirisid vaikust vaid linnulaul ning vahel lammaste määgimine või lehmade ammutamine.

Põhjapoolne nõlv oli kaetud astelherne ja kilpjalgadega, mehest paremale jääval nõlval oli kase-, lepa- ja männimets. Männiokkad olid sügavrohelist ja tuuleiil kandis meheni nende lõhna, viies mõtted jõuludele ja pimedatele talveöödele, ehkki oli alles september. Teiste puude lehed hakkasid tõmbuma juba pruuniks ja kuldseks ning Gordon oletas, et maapind nende all on niiske ja porine. Puude vahel silmas ta kaljuste kallaste vahel kiirevoolulist jõge, mis kevaditi kihas arvatavasti lõhedest.

Paraku oli ta unustanud ka, kui külm võib olla mägismaa tuul, ning rasked hallid pilved silmapiiril liikusid kahtlemata lähemale. Kui ta ei taha paduvihma kätte jääda,

peab ta sundima helepruuni rendihobust sammukäimise asemel kiiremini liikuma.

Sellal kui ta hobust traavi nügis, lõhestas vaikuse koera raevukas haukumine. See polnud jahikoera haukumine, pigem oli see ärevil valvekoer. Võib-olla karjakoer või talumehe osmikut valvav kodukoer.

Gordon ajas end jalustes püsti ja vaatas ringi. Ta ei näinud lambakarja ega taluhütti ega üldse midagi, mis vaja- nuks valvekoera.

“Appi! Aidake!”

Naise kaeblik hüüd kusagilt metsast oli haukumise ja veekohina taustal vaevukuuldav, kuid sõnades ja meeleheites ei saanud eksida.

Surunud kannad hobuse külgedesse, püüdis Gordon sundida looma teelt kõrvale pöörama ning naise ja koera hääle poole suunduma, kuid ilmselt oli hobusel kõige tundetum suu kõigist loomadest, kellega mees oli eales ratsutanud, ning setukas keeldus kuuletumast, nagu oleks tegu muula, mitte ratsahobusega.

Gordon vandus endamisi, hüppas sadulast maha, viskas ratsmed üle puuoksa ja hakkas mööda libedat kaljust nõlvakut kiiresti häälte poole liikuma.

Mees rebis mantlivarruka astelpõõsa külge katki, ratsasaapad olid varsti üleni porised ja mantliserv mudane. Pea kohal rippuv oks, mida mees ei märganud enne, kui oli juba hilja, lõi tal kaabu peast. Kummardudes kaabut maast tõstma, ta libastus, kukkus ja hakkas nõlvast alla libisema, enne kui suutis puuoksast kinni saada.

Koer aina haukus ja naine hüüdis jälle appi, seekord juba lähemal, jumal tänatud, kuigi Gordon ei näinud teda ikka veel.

Mees ajas end püsti ja märkas samal hetkel kõige suuremat ja kurjema väljanägemisega koera, keda ta eales oli näinud, seismas kõrge hapra kuldlehise kase all üsna jõe kaldal. Koer, kelle tõugu Gordon ei osanud oletada, oli tohutu suure pea ja lõua, üksteisest eemal asuvate silmade ja tillukeste kõrvadega üks inetumaid, keda mees oli eales näinud. Loom seisis harkisjalu ja urises, sülg suunurgast nirisemas.

Sellest hoolimata oli Gordon võrdlemisi kindel, et koer pole marutõbine. Ta oli kord näinud marutõbist peni, suu vahus ja silmad pöörased, ning poleks seda kunagi unustanud. Sellegipoolest kavatses ta hoida elukast nii kaugele kui võimalik.

“Kas te saite viga?” Naise hääl kostis samast suunast, kus seisis koer, ning tema häälendus reetis, et tegu pole talunaise ega karjaseneiuga.

“Ei!” hüüdis mees vastu.

Kes ta on? Kus ta on? Gordon ei näinud kedagi koera ega puu lähedal, kui just... Ettevaatlikult lähemale astudes kiikas mees okste vahele.

Ja seal ta oligi, käed ümber tüve ja seismas oksal, mis suutis teda vaevu hoida, ehkki neiu oli sale.

Olukorra ohtlikkusest hoolimata pani Gordon tahtmatult tähele, et neiu oli erakordselt ilus, tal olid peened näojooned, suured tumedad silmad ja nartsissikollase ratsutamiskübara alt piilusid välja tumedad lokid. Neiu ratsakostüüm oli sama värvi sametist – kindlasti mitte varga ega rännumehe riietus.

“Minuga on kõik korras? Kas te olete viga saanud?” uuris Gordon, püüdes samal ajal mõelda, mida selle hirmuäratavalt lõriseva koeraga ette võtta.

Tal oli sinise mantli taskus püstol, sest ükski mees ei reisinud selles maanurgas vabatahtlikult üksi ja relvastamata, kuid looma tulistamine pidi jääma viimaseks võimaluseks. Lõppude lõpuks võis koer ju lihtsalt oma ülesannet täita, kui see noor daam oli näiteks loata võõrasse valdusse sattunud.

Selmet võtta püstol, kummardus Gordon ja võttis kivi, mis talle parajasti pihku sobis. Ta oli olnud kooli ajal üsna osav kriketimängija ning palus nüüd koera taguotsa sihtides jumalat, et täpne silm poleks teda maha jätnud.

Kivi tabas koera piisavalt tugevasti, et tema tähelepanu tõmmata; paraku ei jooksnud loom minema.

Gordon otsis kiiruga veel mõnd sobivat viskerelva, mis oleks piisavalt raske, et sundida elukas lahkuma, kuid mitte nii suur, et looma tõsiselt vigastaks. Advokaadina kujutas ta kergesti ette raevunud talunikku, kes kaebab ta kohusse koera tapmise eest, kes oli vaid kohusetundlikult tema vara kaitsnud.

“See oks ragiseb! See murdub kohe!” hüüatas naine.

Gordon haaras eelmisest pisut suurema kivi. See oli üleni porine ja libe, kuid tal õnnestus kamakas koera poole lennutada, enne kui see oleks kindas käest maha libisenud. Kivi lendas läbi õhu, paisates laiali poritükke, ning maandus otse keset koera selga.

Viimaks loom põgenes, sörkides puude vahelt jõe poole, kust nad kuulsid õige pea valju plartsatust.

“Oh, tänan teid!” hüüdis naine, kui Gordon puu alla kiirustas. “Kartsin, et pean kogu ööks siia jääma!”

Nüüd nägi mees teda paremini. Neiu hoidis tasakaalu oksal, mis oli vaevalt kümne sentimeetri jämedune, käed ümber saleda valge puutüve. Lisaks sametist ratsakostüümile

kandis umbes kahekümneaastane neiu beeže tallenahast kindaid ja saapaid. Ta nahk oli hele ja veatu, roosad huuled kaardus ning suured kohvipruunid silmad vaatasid meest imetlusega.

“Mul on rõõm, et sain teid aidata.”

“Mul vedas, et te mööda sõitsite,” ütles neiu ning asus ootamatu osavusega alla ronima, “ja veel sellepoolest, et veetsin lapsena nii palju aega oma isa ladudes ringi ronides, muidu oleks mu saatus olnud hoopis kurvem.”

Ladudes? Muidugi, isa peab olema rikas. See seletab sametit. Gordon mõtles, kas neiu on ka ema, vennad-õed või ehk õnnelik abikaasagi.

Mehe mõtted viis samal hetkel mujale väike oks, mille külge neiu kleidisaba kinni jäi, paljastades esmalt saapa, siis vormika pahkluu, siis niisama vormika sukaga kaetud sääre...

Armas jumal, mida ta ometi teeb? Või pigem ei tee? “Vabandust, teie kleit jäi kinni.”

“Oh, nii see on,” vastas kena tundmatu kleiti vabaks sikutades, õhetus niigi roosadele põskedele värvi lisamas. “Mul polnud mingit raskust selle puu otsa ronimisega, kui ma koera kartsin, kuid alla saamisega on hoopis teine lugu.”

“Lubage mul aidata,” pakkus Gordon, kui neiu jõudis kõige alumise oksani, mis oli maapinnast umbes meetri kõrgusel.

Kuigi Gordon polnud päris kindel, mida ta peaks tege- ma, tõmbas ta porised kindad käest ja torkas taskusse ning astus siis lähemale.

Muidugi ei tohiks ta neiu puudutada. See poleks sünnis.

Teisest küljest oli kahtlemata tegemist erandliku olukorraga.

Neiu säästis teda plaani nuputamise vaevast, toetades käed mehe õlgadele. Gordon tõstis käed ja haaras neiu piha ümbert. Ja siis tüdruk hüppas.

See käis nii kiiresti ja enesekindlalt, et Gordon polnud päris valmis ja oleks peaaegu tasakaalu kaotanud. Nad mõlemad oleksid kukkunud, kui Gordon poleks käsi neiu ümber pannud.

Ta ei teadnud tüdruku nimegi, ometi tundus tema hoidmine käte vahel... nii õige. Ei, veelgi parem kui lihtsalt õige.

See tundus imeline, nagu oleks see naine kohe loodud tema käte vahel olema.

Mis pidi olema lennukaim fantaasiatuhin, mida mehe loogiline mõistus oli eales ette võtnud.

Veelgi hullem, Gordon punastas nagu koolipoiss, ehkki oli peaaegu kahekümne üheksa aastane. Ja see polnud esimene kord, kui ta naisterahvast käte vahel hoidis.

“Nii, ja ongi kõik kombes,” sõnas mees naeratades, nagu teeks ta sääraseid asju iga päev.

“Täna, et te mind päätsite. Ma ei tea, mida ma oleksin teinud, kui te poleks tulnud, härra...?”

“McHeath. Gordon McHeath Edinburghist.”

“Olen teile võlgu, härra Gordon McHeath Edinburghist.”

Kunagi varem polnud Gordon sõna *võlg* kuuldes niiväga rõõmustanud.

Ja siis, rohkem sõnagi lausumata, ainsagi hoiatuseta, enne kui Gordon arugi sai, mis toimub, tõusis see naine, kelle nimegi ta ei teadnud, kikivarvule ja suudles teda.

Neiu huuled olid pehmed, keha painduv ja vormikas ning puudutus sütitas mehe soontes tuleleegi.

Midagi mõtlemata, toimides vaid vaistu ja iha ajel, võttis Gordon neiu käte vahele ja tõmbas ta lähemale. Ta süda peksles ja kõrvus kohises, kui ta ettevaatlikult huultega neiu suud puudutas, kuni ta keel surus end tema suu niiskesse soojusse. Mehe käed uurisid aeglaselt neiu keha, hellitades saledat selga ja tundes, kuidas neiu rinnad tema vastu suruvad.

Tüdrukü käed liikusid üles, mehe õlgadele ja Gordon tundis, kuidas neiu keha tema vastas lõtvus.

Jumal hoidku, teda polnud kunagi niimoodi suudelnud. Ta ise polnud kunagi niimoodi suudelnud. Ta ei tahtnud suudlemist lõpetada...

Kuni talle meenus, et ta pole Lothario, vaid Edinburghi advokaat ning neiu on ilmselt jõukast perest, tal on arvatavasti isa või vennad või ehk koguni abikaasa.

Peaaegu samal hetkel tõmbus neiu nii äkki tagasi, nagu oleks nende vahele kiil löödud. Ta lõi näost lõkendama ja neelatas, Gordon aga murdis pead, mida ta ometi ütleva peaks.

Neiu avas esimesena suu. "Ma... palun vabandust, härra McHeath," ütles ta, hääli niisama kohmetu kui pilk. "Ma ei tea, mis minuga juhtus. Tavaliselt ma ei... See tähendab, ma loodan, et te ei arva, et ma tihti võõraste meestega suudlen."

Gordon polnud võõras, kuid ta mõistis, mida neiu silmas pidas. "Ka mina ei suudle tavaliselt naisi, kellega mind pole tutvustatud," vastas ta.

Neiu astus veel sammu tagasi ja tõmbas kinnastatud käega üle otsaesise. "Ilmselt tuli see pingest. Või kergendusest. Ja muidugi tänulikkusest."